

SPANNING TOT IN JE TENEN

PIM RAS

MET ZIJN BIJZONDERE KIJK WEET HIJ IEDERE KEER WEER EEN VERRASSEND MOOIE SPORTFOTO TE MAKEN. PIM RAS IS ÉÉN VAN DE BEKENDSTE SPORTFOTOGRAFEN VAN NEDERLAND. OM TE VOELEN HOE HET IS OM SPORTFOTOGRAAF TE ZIJN, MAG IK MET HEM MEE NAAR DE TOPPER PSV-AJAX.

Wanneer je door de catacomben het veld op loopt voel je de spanning zinderen in het stadion. Het geluid van al duizenden supporters die vol verwachting uitkijken naar hun elftal bezorgt me kippenvel. Nog nooit eerder was ik bij zo'n grote voetbalwedstrijd en de opwinding van de wedstrijd krijgt me te pakken. Terwijl Pim zijn camera instelt kijkt de ballenjongen naast hem met grote ogen toe. Waarschijnlijk denkt hij bij zichzelf: 'Later

word ik ook sportfotograaf'. Wanneer het startsignaal klinkt, barst het stadion los. Het geluid is oorverdovend, vandaag gaat hét gebeuren. Ook bij Pim is deze spanning voelbaar. Tijdens de wedstrijd wiebelt hij nerveus met zijn been op en neer. Op en top geconcentreerd met als enige doel hét moment van de wedstrijd vastleggen. Met zijn 600mm telelens in de hand en een tweede body met een 200mm om zijn nek. Als de actie zich

verplaatst naar het strafschopgebied wisselt hij snel van de één naar de andere camera. Ook het doel aan de andere kant wordt nauwlettend in de gaten gehouden. Met een zender op zijn camera kan hij een derde camera met groot-hoek bedienen die achter het doel aan de overkant staat opgesteld.

DE SPANNING VAN DE WEDSTRIJD

We hebben geluk. Nog voor de wedstrijd goed en wel is begonnen zit de eerste goal aan onze kant er al in. Snel richt Pim zijn camera op de voetballer die juichend naar het publiek rent. "Een juichfoto doet het altijd goed", voegt hij toe. Het kan niet op deze wedstrijd, snel volgt de gelijkmaker en de spelers vliegen heen en weer over het veld. Ze zijn absoluut aan elkaar gewaagd wat voor een continue spanning zorgt. Toch vindt Pim tussendoor nog de tijd om zijn beelden te bekijken en de mindere alvast te verwijderen. Voor ik het weet, is het al rust en staat Ajax met 1-2 voor. Pim is tevreden. "Van mij mag de stand zo blijven". Hij heeft een prachtig shot gemaakt van het tweede doelpunt. Wanneer Ajax wint, is dit dé foto van de wedstrijd. Maar als het tijt keert is de foto niet langer belangrijk en moet hij nog maar zien dat hij een even goede foto van een PSV-speler maakt. Tijdens de rust snelt hij naar de overkant om zijn doelcamera te checken en te kijken of het doelpunt van PSV er goed op staat. De doelcamera levert maar eens in de twintig wedstrijden een goede foto op. De camera

staat op één plek en je moet naar net het geluk hebben dat de keeper naar de goede hoek duikt en de bal op de juiste hoogte het doel in vliegt. "Je kunt ook niet te vaak met zulke foto's komen, ze lijken teveel op elkaar. Als fotograaf is het de sport om steeds met verrassende foto's komen." Deze keer staat het doelpunt er niet goed op en er moet dus nog een goede foto van PSV worden gemaakt voor het geval ze toch nog winnen. De tweede helft is nog spannender dan de eerste. Beide teams vallen aan en de wedstrijd eindigt in een 4-3 overwinning voor PSV. Ik voel de opwindende door mijn aderen stromen, wat een wedstrijd! Pas na de wedstrijd snap ik waarom Pim geen favoriete voetbalclub heeft. Het doet er niet toe wie er wint, het is de spanning van de wedstrijd. Het continu blijven volgen van de bal, de spelers, de opperste concentratie, het jagen op het mooiste beeld. "Wauw, dit is topsport", verzucht ik helemaal gelukkig na de wedstrijd. Dat het topsport is, wordt door Pim beaamd. Tijdens de Olympische spelen is hij vijf kilo afgevallen door het haasten van wedstrijd naar wedstrijd met twintig kilo bagage bij zich.

EÉN UIT DUIZEND

Na de wedstrijd is het werk nog niet gedaan. Spullen opruimen en naar de perskamer. Hier zit inmiddels een hele rij sportfotografen over hun laptop gebogen om uit de duizend beelden die ze hebben geschoten de beste te selecteren. Pim bekijkt zijn foto's aandachtig en iedere

foto die hij selecteert wordt uitgebreid bewerkt. Ik zie de vakman aan het werk. Hier een stukje tegenhouden, daar een beetje doordrukken en selectief wat verscherpen. "Ik bewerk de foto's zoals ik het zie. De camera kan vaak het contrast niet overbruggen dat je oog wel kan zien. Ik zie het beeld dat uit de camera komt als de basis. Vanuit dat punt maak je de foto." Na ruim twee uur bewerken blijven er uiteindelijk vijftien beelden over. Tien minuten nadat de foto's zijn verstuurd gaat de telefoon. Het is de sportredactie van het AD. Ze vertellen welke foto's ze hebben gekozen, welke foto waar geplaatst wordt en hoe groot. Pim is niet helemaal blij met de keuze. De redactie maakt een artikel over een bepaalde speler en kiest voor andere foto's dan waar zijn voorkeur naar uitgaat. Ook dat hoort bij het vak.

DE KANS GRIJPEN

Toen hij 8 jaar oud was ging hij met zijn vader naar Feyenoord. Toen hij al die fotografen met hun grote lenzen zag, besloot hij sportfotograaf

CV

Naam: Pim Ras

Burgerlijke staat: getrouwd, twee zonen (9,14)

Woonplaats: Hoofddorp

Opleiding: 1 jaar school voor fotografie in Den Haag

Jongensdroom: sportfotograaf worden

te worden. Nog tijdens zijn opleiding aan de Fotoschool in Den Haag kreeg hij op 17-jarige leeftijd de kans om fotograaf voor het programma-blad van Ajax te worden. Een kans die hij met beide handen aangreep. Daarna heeft hij vijf jaar voor persbureau Cor Vos gewerkt. Inmiddels viert hij bijna zijn vijftienvijftigjarige jubileum als sportfotograaf. Zijn foto's sieren al bijna net zo lang het AD en bij de zilveren camera heeft hij al heel wat prijzen in de categorie sport in de wacht gesleept. Deze wedstrijd is een van zijn drijfveren. "De zilveren camera is elke weer een uitdaging. Je wil er toch iedere jaar weer bij zitten." Hoewel iedereen hem kent als sportfotograaf van het AD, is hij niet in dienst bij de krant. Als freelancer verdient hij een deel van zijn geld met het maken van portretten en als fotojournalist. Hij werkt onder andere voor Panorama en zijn foto's staan op Hollandse Hoogte. De foto die hij tijdens Koninginnedag van de dader maakte ging de hele wereld over en zorgde voor veel opschudding in de Nederlandse pers. Zestig seconden voor de aanslag bevonden hij en zijn collega's zich nog op het punt waar de auto het publiek in reed. Toch bedacht hij zich geen moment en rende direct naar de auto. Zijn snelle reactievermogen heeft hij te danken aan zijn ervaring als sportfotograaf.

HANDTEKENING

Ik vraag hem waar hij het meest trots op is. "Dat mensen een foto herkennen als 'een Pim Ras'; dat men je handtekening herkent. Zoals de foto's die ik in Congo heb gemaakt of die van de Olympische Spelen. Fotograferen tijdens de Olympische Spelen is het leukste wat er is. Bij voetbal moet je altijd het moment of de speler van de wedstrijd fotograferen. Bij de Olympische Spelen gaat het vooral om de sport zelf en kun je echt mooie foto's maken waar je als fotograaf je stempel op kunt zetten. Je kunt er creatief je ei in kwijt. Bij voetbal is het veel moeilijker om je te onderscheiden. Ik vind het leuk als mensen reageren op mijn foto's en ze bijzonder vinden."

INSPIRATIE

Zijn inspiratie haalt hij, behalve uit de sport zelf, ook uit foto's van

andere fotografen. "Iedere week bekijk ik foto's op internet om te zien wat andere fotografen van de wedstrijd hebben gemaakt en kijk ik naar de foto's van andere wedstrijden en sportevenementen. Ik heb thuis ook veel fotoboeken. Ik heb niet echt een favoriete fotograaf of een favoriet fotoboek. Maar ik kan wel erg genieten van de sportfotoboeken in mijn kast. Ik heb trouwens niet alleen sportfotoboeken in mijn kast staan, maar ook de boeken van grote fotografen zoals Richard Avedon. In Nederland is er geen fotograaf die met kop en schouders boven de rest uitsteekt. Guus Dubbeldam en Klaas-Jan van der Weij zijn goede sportfotografen. Een buitenlandse sportfotograaf die ik erg goed vind is Donald Miralle." En ik heb bewondering voor Telegraafcollega Hans van Tilburg omdat hij altijd HET moment van de wedstrijd heeft. Ook het ANP heeft goede sportjongens zoals Olaf Kraak en Robert Vos

TOEKOMST

Zijn er nog dingen die Pim graag zou willen doen? "Ik zou graag een keer op Wimbledon of bij Parijs-Dakar fotograferen. In zo'n helikopter boven die zandtoppen in prachtig avondlicht een motor met zo'n lange schaduw fotograferen, dat zou ik nog wel eens willen doen. Ik heb foto's gemaakt in Congo voor Artsen zonder Grenzen. De opdracht was om de visie, die ik neerzet in mijn sport- en portretfoto's, weer te geven in dit onderwerp. Dat vond ik ook fantastisch om te doen. Het fotograferen in Afrika heeft me wel aan het denken gezet. Maar mijn belangrijkste zorg nu is dat ik mijn foto's in de krant kan blijven publiceren. Dat ze er nog steeds geld voor over hebben om mij naar de Olympische Spelen te sturen. Ze ontvangen per dag duizenden foto's via de persbureaus. Het is fijn als ze zo'n vertrouwen in je hebben dat ze jou daarheen sturen omdat jouw fotografie onderscheidend is. Het AD is mijn podium. Mijn fotografie past bij deze krant en draagt bij aan het eigen gezicht."

Fotografie: Pim Ras & Diana Bokje
 Tekst: Diana Bokje
 Website: www.pimras.nl